

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 213/05-32

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 5. októbra 2005 predbežne prerokoval sťažnosť obchodnej spoločnosti F, s. r. o., so sídlom K, ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Úradom justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 Ústavy Slovenskej republiky, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti F, s. r. o., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 30. augusta 2005 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti F, s. r. o., so sídlom K (ďalej len „sťažovateľka“), ktorou namietala porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), čl. 8, čl. 10 a čl. 17 Všeobecnej deklarácie ľudských práv (ďalej len „deklarácia“), čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) Úradom justičnej a kriminálnej polície Okresného riaditeľstva Policajného zboru K (ďalej len „vyšetrovateľ“) v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 a porušenie čl. 2 ods. 2, čl. 20 ods. 1 a 3, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 a čl. 149 ústavy, čl. 8, čl. 10 a čl. 17 deklarácie, čl. 6 ods. 1 a čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Generálnej prokuratúry Slovenskej republiky (ďalej len „generálna prokuratúra“) v konaní vedenom pod sp. zn. IV Gn 3034/03.

Sťažovateľka žiada vydať nález, ktorým by ústavný súd vyslovil porušenie označených základných práv vyšetrovateľom a generálnou prokuratúrou, prikázal vyšetrovateľovi v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 konať bez prietáhov a v budúcnosti sa zdržať porušovania zákona. Požaduje tiež prikázať generálnej prokuratúre zaoberať sa prípadným podnetom sťažovateľky v trestnej veci vedenej pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001, túto vybaviť v súlade so zákonom a skutkovým stavom veci a neodkladne odstrániť a napraviť všetky zistené porušenia zákona. Napokon požaduje priznanie primeraného finančného zadosťučinenia vo výške 100 000 Sk od vyšetrovateľa a vo výške 200 000 Sk od generálnej prokuratúry.

Zo sťažnosti vyplýva, že sťažovateľka 6. decembra 2000 podala trestné oznámenie vo veci nezákonného odňatia zákazkovej produkcie. Uznesením vyšetrovateľa sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001 z 12. februára 2003 bolo začaté trestné stíhanie vo veci krádeže

podľa § 247 ods. 1 až 4 Trestného zákona. Podaním z 26. apríla 2003 požiadala sťažovateľka Okresnú prokuratúru Košice II (ďalej len „okresná prokuratúra“) o zaistenie ukradnutej zákazkovej produkcie. Okresná prokuratúra žiadosť odstúpila vyšetrovateľovi, ktorý však sťažovateľku o spôsobe vybavenia žiadosti nevyrozumel. Potom, ako koncom roku 2003 došlo k zmene vyšetrovateľa, nový vyšetrovateľ bol vo veci nečinný. Podaním z 27. septembra 2004 sťažovateľka požiadala vyšetrovateľa o preskúmanie postupu, žiadosť však ostala bez odpovede aj po urgencii z 13. decembra 2004. Keď sa sťažovateľka v marci 2005 z tlače dozvedela, že jej ukradnutý zákazkový tovar bol v rámci inzerátu ponúknutý na predaj cestou verejnej obchodnej súťaže organizovanej osobou podozrivou z jeho ukradnutia, vyzvala sťažovateľka 19. marca 2005 vyšetrovateľa opätovne na zaistenie ukradnutého majetku. Okresná prokuratúra prípisom z 21. marca 2005 potvrdila prietahy v konaní vedenom pod sp. zn. ČVS: OÚV-1117/20-K2-2001. Keďže o opakovanej žiadosti o zaistenie ukradnutého majetku vyšetrovateľ nerozhodol, sťažovateľka 6. mája 2005 požiadala okresnú prokuratúru o preskúmanie postupu vyšetrovateľa. Odpoveď nedostala. Z tohto dôvodu sa sťažovateľka 10. júna 2005 obrátila na Krajskú prokuratúru Košice (ďalej len „krajská prokuratúra“), avšak ani táto nereagovala. Krajská prokuratúra nereagovala ani na ďalšie žiadosti sťažovateľky z 11. júna 2005, ktorými žiadala celkové preskúmanie zákonnosti postupu vyšetrovateľa. Napokon 18. júla 2005 bol sťažovateľke doručený prípis generálnej prokuratúry z 11. júla 2005, v ktorom jej bolo oznámené, že na jej ďalšie podnety týkajúce sa správkyne konkurznej podstaty JUDr. I. S. nebude reagované.

Z prípisu generálnej prokuratúry č. k. IV Gn 3034/03-44 z 11. júla 2005 adresovaného Ing. V. K. vyplýva, že v zmysle § 34 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov generálna prokuratúra v súvislosti s trestnými oznámeniami na správkyňu konkurznej podstaty JUDr. I. S. vyčerpala všetky zákonné možnosti preverovania podnetov Ing. V. K., Ing. H. K. a sťažovateľky, ktorých obsahom sú skutočnosti uvádzané v dosiaľ podaných podnetoch, námietkach, sťažnostiach, prípadne inak označených podaniach. Preto, pokiaľ by obsahovali už známe skúsenosti, nebude na takéto podania reagované.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) sťažnosť sťažovateľky prerokoval na neverejnom zasadnutí a preskúmal ju zo všetkých hľadísk uvedených v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnený návrh je preto možné považovať ten, pri predbežnom prerokovaní ktorého ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jeho prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05, I. ÚS 74/05, I. ÚS 158/05).

«Účelom, podstatou a zmyslom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba domáhajúca sa rozhodnutia orgánu verejnej moci. Ťažiskovým pojmom a komponentom tohto základného práva je to, že jeho ochrana sa uplatňuje vo veci účastníka, v jeho záležitosti. Súčasne je ústavný súd toho názoru, že uplatnenie tohto základného práva je spojené len s takou vecou (záležitosťou) účastníka konania pred súdom alebo iným orgánom právnej ochrany, ktorej prejednanie a rozhodnutie je zahrnuté do účelu procesného poriadku, ktorý upravuje postup orgánu verejnej moci pri prejednaní veci účastníka

... Trestné stíhanie sa vykonáva podľa ustanovení Trestného poriadku. Podľa § 1 prvej vety Trestného poriadku je účelom tohto zákona upraviť postup orgánov činných v trestnom konaní tak, aby trestné činy boli náležite zistené a ich páchatelia podľa zákona spravodlivo potrestaní. Iný účel Trestného poriadku nie je výslovne vyjadrený, a preto je vecou samou v trestnom konaní zistenie trestných činov a spravodlivé potrestanie ich páchatel'ov. Podľa § 2 ods. 4 a 5 Trestného poriadku ak tento zákon neustanovuje niečo iné, postupujú orgány činné v trestnom konaní z úradnej povinnosti; musia trestné veci prejednávať čo najrýchlejšie a dôsledne zachovávať občianske práva zaručené ústavou. Orgány činné v trestnom konaní postupujú tak, aby bol náležite zistený skutkový stav veci, a to v rozsahu nevyhnutnom na ich rozhodnutie.

Možnosť uplatnenia nároku na náhradu škody v trestnom konaní nie je v tomto konaní vecou samou v takom zmysle, ako to je uvedené v čl. 48 ods. 2 ústavy, podľa ktorého každý má právo, aby sa jeho vec verejne prerokovala bez zbytočných prietáhov. To platí aj pre čl. 6 ods. 1 dohovoru, ktorý ustanovuje o „jeho záležitosti“, čo je synonymum pre jeho vec podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (IV. ÚS 92/04, mutatis mutandis aj IV. ÚS 4/02, IV. ÚS 166/03. I. ÚS 39/05, I. ÚS 158/05). »

Sťažnosť treba považovať za zjavne neopodstatnenú.

Sťažovateľka napáda jednak postup vyšetrovateľa a nižších orgánov prokuratúry v rámci trestného stíhania vedeného vo veci krádeže majetku sťažovateľky a jednak postup generálnej prokuratúry, ktorá prehlásila, že ďalšími podaniami sťažovateľky sa už nebude zaoberať, pokiaľ tieto nebudú obsahovať nové skutočnosti.

V súvislosti s napadnutým postupom generálnej prokuratúry treba uviesť, že podľa nej opakované podnety sťažovateľky sa svojím obsahom nelíšia od predchádzajúcich, ohľadom ktorých už zaujala stanovisko. Vzhľadom na túto skutočnosť generálna prokuratúra poučila sťažovateľku, že jej ďalšími podaniami sa môže zaoberať len vtedy, ak tieto budú obsahovať nové skutočnosti. Ústavný súd v takomto postupe generálnej prokuratúry nevidí porušenie základných práv sťažovateľky.

Vo vzťahu k postupu vyšetrovateľa namieta sťažovateľka predovšetkým celý rad skutočností zakladajúcich podľa jej názoru zbytočné prieskumy. V tejto súvislosti poukazuje ústavný súd na svoju vyššie citovanú judikatúru, z ktorej treba vyvodiť, že sťažovateľka ako poškodená v trestnom konaní vedenom vo veci bez vznesenia obvinenia sa nemôže domáhať vyslovenia porušenia základného práva na konanie bez zbytočných prieskumov.

Ďalej sťažovateľka vytýka v súvislosti s prebiehajúcim vyšetrovaním veľké množstvo procesných pochybení týkajúcich sa najmä toho, že na jej podania sa neprihliada, že sa neposkytuje ochrana jej majetku atď. Podľa názoru ústavného súdu až z konečného rozhodnutia v trestnej veci bude možné usúdiť, či skutočnosti namietané sťažovateľkou budú alebo nebudú mať dopad na jeho výsledok z hľadiska označených základných práv sťažovateľky. Z tohto pohľadu je sťažnosť zjavne neopodstatnená preto, lebo sa javí ako predčasná.

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto uznesenia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 5. októbra 2005